

РЕШЕНИЕ

№ 33422

гр. София, 13.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7026** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 84, ал. 1, чл. 85 и чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. М., [дата на раждане] в С., гражданин на С. с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 43 – Х / 17.06.2025 г. на интервюиращ орган, с което не е допусната последваща молба с вх. № КП – 01 – 4679 от 03.06.2025 г. на М. А. М. до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Твърди, че административния орган не е изяснил фактите от значение за спора и необосновано не е възприел фактите относими към личното положение на молителя и държавата на произход на същия. Изтъква се, че са налице предпоставките за допускане на последваща молба по производство за предоставяне на международна закрила, тъй като М. А. М. не може да се върне в страната си по произход, поради основателни опасения от преследване и предвид обстановката в С.. Визира, че неправилно е прието, че в молбата няма позоваване на никакви нови обстоятелства относно личното му положение или държавата му на произход – точно обратното същата отговаря на §.1, т.6 от ЗУБ. Подчертава се, че тези нови обстоятелства касаят страната по произход и динамичната обстановка в същата, поради което за ответника съществува задължение да събере допълнителни доказателства, които да обсъди и да прецени, как евентуално връщане до страната на произход би се отразило на кандидата и дали отказът от предоставяне на международна закрила няма да засегне и/или да наруши негови основни права, гарантирани в ЕКЗПЧОС, вр. чл. 9, ал.1 от ЗУБ.

От друга страна – се подчертава, че личното положение на кандидата, вкл. произходът му от С., следва да бъде обсъдено в контекста на актуалната информация за страната по произход. На фона на изложеното – се визира, че интервюиращия орган е направил изводи, които предвид ситуацията в С. са нелогични и противоречащи на действителността вкл. не е обсъден и не се споменава региона от който е търсещият закрила. Допълва се, че има бланкетни откази с оглед конкретната държавна политика, но всяка молба следва да бъде разгледана отделно. Ответната страна, чрез юрк.П., оспорва жалбата и моли същата като неоснователна да се отхвърли. Твърди, че все повече сирийци се връщат в страната си по произход и страната върви към подобряване.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. А. М., [дата на раждане] в С., гражданин на С. с ЛНЧ [ЕГН] е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № КП-01-4679 от 03.06.2025 г. като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република България.

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

В предходно административно производство с Решение № 10817 от 14.10.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на молителя. Издаденият административен акт е обжалван пред Административен съд – Хасково, който се произнася с Решение № 5240 от 29.11.2024 г. по адм. дело № 1062/2024 г., с който се отхвърля жалбата. Кандидатът за международна закрила е депозирал касационна жалба до Върховен Административен Съд (ВАС). С Решение № 5513/28.05.2025 г. по адм. дело № 350/2025 г. оставя в сила Решение № 5240/29.11.2024 г. по адм. дело № 1062/2024г.на АС-Хасково.

С последващата молба чужденецът поискал да му бъде предоставена международна закрила в Република България, като се позовал на нови обстоятелства свързани с бежанската му история и основателни опасения от преследване и предвид обстановката в С..

В молбата чужденецът посочва, че не желае да се завърне в държавата си по произход, поради влошените обстоятелства, вследствие на свалянето на режима на Б. А. и вземането на властта от „Х. Т. ал Ш.“, бивше подразделение на „Ал К.“. Посочено е, че размириците продължавали и не можело да се предвиди как ще се развият събитията в С.. Счита, че при евентуално завръщане в С. пряко ще бъдат застрашени негови неотменими права, като право на живот и свобода и ще бъде изложен на риск от тежки посегателства.

С оспореното в настоящото производство Решение № 43 – Х / 17.06.2025 г. органът е формирал извод, че молителят не е представил никакви факти и обстоятелства доказващи споделеното от него в последващата молба. Визирано е, че въз основа на съдържащите се данни в приложената справка се установава, че на 29 януари 2025 г. А. ал Ш., който на практика ръководи страната след падането на режима на А., е назначен за временен президент на С., конституцията от 2012 година е суспендирана, а парламентът е разпуснат. Споделеното в справката насочва на реалистични очаквания за затихване на конфликта в С.. От така представената актуална информация е видно, че се наблюдава съществена промяна в политическата и икономическата ситуация в С. в посока подобряване на условията на живот и безопасност. Трябва да се вземе предвид и обстоятелството

за влиянието на международни организации на територията на С., които предлагат услуги за закрила и подкрепа в полза на вътрешно разселени лица, търсещи убежище лица, бежанци, завърнали се лица и приемащи общности. В страната на произход на молителят – С. - не е наличен въоръжен конфликт, при който насилието да е на толкова високо ниво, че да съществува разумна вероятност да генерира общ риск от тежки посегателства за живота и сигурността на всяко лице, независимо от самоличността му, единствено поради физическото му присъствие на тази територията.

В мотивите на оспорения акт е посочено, че в подадената от М. А. М. последваща молба не се откриват нови факти и обстоятелства, от значение за предоставяне на статут по ЗУБ - касаещи държавата му по произход, данни за застрашаване на неговия живот или на свободата му, на основание раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена група, или излагане на опасност от изтезание или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от страна на Административен съд София – град.

В хода на съдебното производство е приета справка относно актуалната обществено – политическа обстановка в С. към дата 10.09.2025 г. Видно от нея, хиляди сирийски бежанци се завръщат доброволно в родината си, подкрепяни от ВКБООН. Основните причини за завръщането на сирийците са благоприятното политическо развитие и подобрената сигурност. Завръщащи се лица се насочват и към провинция И.. Санкциите срещу С. са отменени и международната търговия на страната е възобновена. Създаден е Сирийски фонд за развитие за подкрепа на възстановяването и създаване на работни места, включително и в района на И..

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 26.06.2025 г., а решението е връчено на 20.06.2025 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, в установената писмена форма, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени, които да ограничават правото на защита на лицето молител, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от

Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства трябва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

Съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III“.

От тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Не се въвеждат изисквания по отношение на представените от чужденеца доказателства, но именно те следва да удостоверят, че обстоятелствата са нови, или по друг начин казано, новите обстоятелства трябва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по делото липсват. Въпреки това трябва да се отбележи, че доказателствената сила и относимост на представени доказателства относно исканото предоставяне на международна закрила е въпрос на анализа по същество в производството по предоставяне на международна закрила, а не в такова като процесното, в което се изследват критериите за допустимост на последващата молба.

В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на молителя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към

определена социална група, или същият да е бил подложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота му или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Не са налице и данни за събития, осъществили се след напускането на С., вкл. и за дейност, извършена от самия чужденец, и които да са от съществено значение при извършване на преценка налице ли е промяна в личното положение на жалбоподателя. В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителя преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

Предвид това на анализ подлежи ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя, а именно – С..

Видно от оспореното решение в страната по произход С. не се наблюдава съществена промяна в обществено-политическия живот в страната след свалянето на режима на Б. А., която да оказва негативно въздействие върху гражданите. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.

В действителност, преди датата на издаване на акта, а и към настоящия момент, са налице данни за промяна в обстановката в С., но молителят, като не се яви в съдебно заседание, за да разкаже бежанската си история, не заяви по какъв начин тези нови факти по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК конкретно за него като личност представляват реална опасност, вкл. и предвид държавата му на произход, така че да обосноват допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не са представени и доказателства, че завръщането му ще застраши пряко неговите права като живот и свобода. Не са представени и доказателства, че при завръщането си в С. ще бъде изложен на риск от тежки посегателства.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (А.), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той

представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

От приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецът закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсецът закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не трябва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо М. А. М. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представената справка № МД-02-483/10.09.2025 г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт. Действително има отделни случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на държавата. От справката става ясно, че в С. се завръщат огромен брой лица. Така видно от бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 4 септември 2025 г. към 3 септември 2025г., считано от 8 декември 2024 г., около 862 396 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни, с което общият брой на сирийските граждани, завърнали се в С. от началото на 2024 г., става 1 223 238 души. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на Работната група за вътрешно разселени лица, към 3 септември 2025 г. 1 763 513 вътрешно разселени лица (ВРЛ) са се завърнали по домовете си, 880 058 от които след 8 декември 2024 г.

В справката е отразено още, че на 29 август 2025 г. министърът на вътрешните работи на Турция А. Й. обявява, че 450 169 сирийци са се завърнали доброволно от Турция от 8 декември 2024 г. насам, с което общият брой на завърналите се достига 1 190 172 души. Г-н Й. отбелязва, че броят на сирийците с временна закрила в Турция е намалял от 3,53 милиона души през 2022 г. до 2,51 милиона души към август 2025 г., добавяйки, че се очаква доброволните завръщания да се увеличат допълнително със стабилизирането на условията в С..

Между 27 август и 2 септември 2025 г. ВКБООН продължава да улеснява безопасното и достойно завръщане на сирийските бежанци в техните родни райони, осигурявайки транспорт и друга логистична подкрепа на граничните контролно-пропускателни пунктове "Б. ал Хава", "Ал Салама" и "Джусие". Само през посочения период 423 семейства (общо 1342 души) се възползват от тази помощ, с което общият брой на завърналите се през тези три пункта лица достига 16 489 души от началото на годината.

В подкрепа на тяхната реинтеграция, ВКБООН предоставя парична помощ за връщане и реинтеграция на 1796 семейства (общо 6995 завърнали се лица) в цяла С.. С това общият брой на подкрепените семейства достига 4759, от което се възползват близо 20 000 завърнали се лица. Тази безвъзмездна помощ служи като преходна предпазна мрежа, която помага на семействата да покрият основни потребности, включително храна, транспорт и лекарства през първите месеци след завръщането си, като им дава свободата.

Успоредно с това ВКБООН подкрепя завърналите се и вътрешно разселените лица с разпространението на пълни комплекти с основни помощи, достигайки до 7063 домакинства (28 735 души). Реакцията включва помощ за 4577 домакинства на завърнали се лица (19 750 души), 757 домакинства (3785 души) в крайбрежните райони и спешна интервенция за 1 718 домакинства (5144 души), разселени в С.. Освен това, ВКБООН реагира на спешни случаи в лагерите, предоставяйки помощ на нуждаещи се вътрешно разселени лица в лагерите "Ал Х.", "А." и "Невруз".

Визирано е, че основните причини за завръщане на сирийците остават непроменени с течение на времето, като най-често посочваните са политическите развития, подобрената сигурност и събирането на семействата. Други причини включват носталгия, трудности при достъпа до жилище, възстановяване на собствеността, ограничена хуманитарна помощ и необходимост от работа. Повечето завърнали се лица се насочват към провинции в С. С., като А., И., Д. и Х. са сред най-честите дестинации. Що се отнася до настаняването, някои от завърналите се лица притежават домовете си или имат имущество, принадлежащо на близки роднини. Много от тези лица съобщават, че къщите им са в добро състояние, други посочват частични повреди или разрушения, а значителна част заявяват, че разполагат с валидни документи, доказващи собствеността. Малка част от завърналите се лица нямат никакви документи, издадени от С., а сред хората, които имат документи, най-често срещани са националните лични карти, семейните книжки и паспортите. Ражданията и смъртните случаи в Турция като цяло са добре документирани, но процентите на документиране на бракове и разводи са по-ниски. Преди да напуснат Турция, много от завърналите се лица са безработни, докато други са работили в занаяти, строителство, селско стопанство или продажби. В С. значителен брой от тези хора очакват първоначално да останат без доходи и са планират да търсят работа, често в неформален ежедневен труд. Други очаквани източници на доходи включват семейна или общностна подкрепа, помощ от съпрузи или самостоятелна заетост.

В справката е допълнено, че за първи път от 14 години насам С. отново легално изнася суров петрол и около 600 000 барела петрол са напуснали пристанището Т. на 1 септември 2025 г. На 25 август 2025 г. Министерството на финансите на САЩ официално вади С. от санкционните разпоредби на Кодекса на федералните разпоредби и оттогава международната търговия на страната е възобновена. На 5 септември 2025 г., в присъствието на президента А. ал Ш., е създаден Сирийски фонд за развитие. Фондът, финансиран главно от дарения от частния сектор и сирийски граждани в С. и в чужбина, е предназначен за подкрепа на възстановяването и създаването на работни места. Само един час след началото даренията надхвърлят 60 милиона щатски долара, а министърът на извънредните ситуации, Р. ал С., заявява, че фондът ще се

съсредоточи върху регионите, най-засегнати от конфликта, по-специално И., Алено, Д. ал Зор, Х. и Провинция Д..

Следователно от посочената справка – не могат да се споделят общите твърдения за влошено като цяло положение след промените в С., а точно обратното. Представените от лицето доказателства са в подкрепа на изразеното още при първото разглеждане на молбата му за закрила –желание за постигане на икономическа стабилност.

Няма никакви данни, че лицето, ако се завърне в С., конкретно в [населено място], обл. Д. А. - където са родителите му, единият от братята и двете му сестри, ще пострада. Точно обратното от справката е видно, че има значително завръщане на сирийци в С., прави се опит за нормализиране на обстановката. Изложените от пълномощника на лицето данни – са общи и по никакъв начин не могат да бъдат съотнесени към изложените преди това факти в бежанската история. Няма данни за репресии от страна на властите към лица, потърсили убежище, както се твърди по същество.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че М. А. М. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Обстоятелството, че родителите му, както и един от братята му и двете му сестри продължават да живеят в С., обосновава извод за липса на притеснение у тях. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. М., [дата на раждане] в С., гражданин на С. с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 43 – Х / 17.06.2025 г. на интервюиращ орган, с което не е допусната последваща молба с вх. № КП – 01 – 4679 от 03.06.2025 г. на М. А. М. до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.